

Галина Дончева

**ГОРЕСТ
ОТ
ЛЮБОВ**

СТИХОВЕ

Варна
2007

С ТЕБ – САМА

ГОРЕСТ ОТ ЛЮБОВ

стихове

Автор: Галина Дончева

Редактор: Катя Бакърджиева

Графично оформление и предпечатна подготовка:

Йорданка Богдева

Издавателство: **ОМЕТЕО, 2007**

ISBN: 978-954-92020-3-8

Успоредно с настоящото печатното издание,
книгата се издава и в електронен формат
с гарантирани авторски права посредством
електронния подпис на издателя www.ometeo.com

Всички права запазени! Някоя част от това издание не може да бъде възпроизвеждана с каквато и да е цел, в каквато и да е форма и с каквито и да е средства, включително и възпроизводството на електронни медии, без изричното писмено съгласие на автора.

С теб – сама

Бях там и не успях...

Остави ме сама,

почти сама,

защо ли, чудя се съм с теб,

почти без теб.

Над рамото ми тегне самота,

след теб, почти без теб.

Озъртам се и търся – отговори два –

за теб, за мен, за моята

останала сама душа.

Обичам те...

Обичам те, защо да крия –

и чудя се каква е тая орисия –

да обичаш, а да си сам,

да ти го кажа искам,

но теб те няма тука, знам?...

Обичам те, сърцето ми,

душата ми и тялото ми

желаят да се слоят с твоите във едно

и сигурно ще бъде чудно, зная –

да бъдем точки светли във безкрая.

Много ли искам...

Дай ми трохите на своята младост,
дай ми звука на смеха,
блъснал се в чаши кристал,
и от шампанското моля те, не забравяй,
ах, колко жадна съм аз!

Отлей ми мъничко от шампанското,
и на земята разсипи,
приятно ми е да усетя дъха му,
изпаряващ се и неуловим.

Усещаш ли колко съм жадна
за радост, за чувство на сигурност,
за топлина – налей ми, пък
после ще видиме...

Искам

Искам, искам любовта ти,
искам, искам да докосвам лицето ти,
искам, искам да те галя и целувам,
искам, искам нежно прегърнати да помълчим,
кажи ми – толкова ли много искам?...

Чудеса

Когато поискам от своя сън
непробуден да се събудя,
някой ме дръпва назад
и ме връща в съня.
Когато засмяна пристъпвам
и търся надеждата,
някой ме бутва напред да вървя...
Когато за обич се моля,
разбирам, че дал ли си
можеш да вземеш –
„Вземи ме!“ – зове обичта.

Наранена птица

Душата ми е вик –
ударил се в стъкло и върнал се обратно
да ме прободете със сноп преливащи дъги,
понесли в своята безметежна пустош
едно сърце и две сълзи...

Повярвай ми

Повярвай ми, че те обичах,
повярвай ми, не беше сън това,
сънят си е за моя сметка,
огрян от звезден прах и лунна светлина.

Във него имаше от всичко –
каквото искаш пожелай,
той беше ми опора,
себеотдаване безкрай.

Съня ти можеш да прекъснеш,
жестоко е – но знай,
че само силните обичат,
без някой да ги е желал.

Забравих ли?... Или?...

Забравих, исках да ти кажа нещо...
Забравих?! – Не, аз не посмях.
Но помогни ми моля те,
нима в мълчание достойнството
намираш?!... Какво да кажа аз,
една жена?...
Прошепна ми, че ме обичаш...
Изрече го едва-едва,
изтръпнал чакаше какво ще кажа,
... или ще изсмея може би?...
Но аз не казах нищо,
дори не се усмигнах,
и само с поглед виждащ и невиждащ,
разбрах, че още ме обичаш.

Копнеж

Копнея за тебе – виждам очите ти,
слушам гласа ти –
гняв ме обзема.
Искам да върна туй, що било е...
Добър и смирен, изпълнен с любов,
пред мен да застанеш,
и само с твоята нежност на погледа
„Обичам те“... да ми прошепнеш.

Любовта не умира

Любов и мъртвия неин сезон...
Когато си бил,
и мъничко още си влюбен,
оплакал си и отрекъл си
своето прелестно чувство,
отново и както преди оставаш
толкова сам...
Животът изгубва своята цветност
и багрите сиви са без любовта,
а тя е живот – трепетно чувство,
очакване, и толкова, толкова красота...

Тъгата на любовта

Отново е пролет, аз малко тъжа.
Отново надява природата своята одежда зелена.
– ... Та аз не тъжа... Защо да тъжа?...
Хубав сън сънувах –
сред гора от рози-пъпки аз вървах
и букет от тях набрах.
Бяха с трънчета бодливи, розите прекрасни,
и познай, късайки ги, за кого си мислех аз.

Нямам мераци

Нямам мераци – прекърши се клона,
нямам мераци – чуй ме за Бога!
Нямам и трепет – усмивка за тебе,
няма я вече – душата пустее.

Поусмихнеш ли се – по-добре плачи,
че едва ли бил си ти обичан повече
от друга – нейсе,
карай да върви.

Среднощ

Вятърът надува бузи –
полунощ е – всичко спи,
само аз и ти, и други някои не спят.
Старата върба – и тя не спи,
а развява клони и шуми.
Полунощ е – час на веди, таласъми
и какво ли още не.
Вятърът шуми – не спи
и защо да спи, щом може
на заспалата природа нов живот да дава.
Електрическите стълбове
и те привеждат се под напора
на вятъра среднощник –
попремигва светлината на светлика
на разсъмване със утрото ще избледнее,
всичко нови очертания ще вземе.
Полунощ е. Само аз и ти,
и други някои не спят.

Потропам ли

Потропам ли на входната врата,
глава недей отмята в синкав здрач –
това съм аз.
Притихнала, сломена, трепереща,
на себе си и теб се моля –
пусни ме, нека да пристъпя този праг.
Не се страхувай, лошо няма да ти сторя –
кажи ми да приседна,
и пак отново ще си тръгна – пак...

Самотно е...

Когато „бориш се за хляба“,
не идва песен на уста,
душата ти е свита, тръпнеща...
Не искам да те виждам тъжен,
тогава тъжна съм и аз,
и знам, че нямам право, но те моля:
„Не си отивай в този час!“
Тъгуват мислите ми с тебе,
и пак ще дойдеш някой ден,
защото знай, самотно е...

КЛОНЧЕ

ОТ

ВЪРБА

Клонче от върба

Събирам топлина,
събирам я, а все я няма –
не – има я – но първо трябва
сам да я усетиш.
Следобед – февруарски, слънчев ден,
ветреца остър, хапе,
събирам топлина оскъдна,
слънцето я праща...
Гледам клончето върба и мисля си,
изсъхнало през зимата,
как отново се съвзема
и пъпчици наболо е едва.
Държа в ръката крехкото върбе –
то тънко е,
но няма да умре – и проста аналогия
с човека правя – дали и той
е като него и ще оцелее?...

Кестенов лист

Откъснете рано на пролет
кестенов лист – откъснете го,
погалете го – по-мек от коприна е,
по-топъл от ласка.
Откъснете го, погалете го, съживете го.
Макар и откъснат,
взаимно ще си дадете по „нещото“ –
природа - човек.
Че човека част от природата е,
но само в мигове на тъга
протяга ръка – откъсва листо и го гали.
Листото отвръща му с ласка
мека, зелена, почти кадифена.

Пролет

Пролет иде – мила, китна,
лъчезарна, ароматна,
с дъх на свежест, с дъх на лято,
на уют и слънце-злато.
Цялата природа се пробужда,
спомени в душата ми прииждат.
Уж е все една и съща,
а е всеки път различна.
С дъх на лято и с коси от свила,
топла, приветлива, мила.

Лято е...

Лято е.
Сезоните се нижат.
Довчера беше пролет светлоока,
а днес – горещо лято.
Ах, как се нижат тез сезони,
ах, как се нижат...
Тъй както гонят се денят с нощта,
така сезоните премените си сменят.
Днес птичките прелитат и цвърчат,
а утре ще е друг сезон
и няма да са вече тук.
Върбата старата поклаща
дълги и зелени клони, а утре те ще бъдат
само спомен...
Променя се природата, човека,
от туй дали по-мъдър става –
или просто остарява, остарява...

Люляк

Обичам люляка на мойта младост,
обичам и цвета му – цвят на скрита радост.
Обичам мириса му, мирис на печал,
обичам всичко, до което
мойта младост се е спряла.

Птичи живот

Цвърчат, хвърчат,
едни отсам, други оттам,
цвърчат, надпяват се,
о, Господи – това ли е живота?!
Страхотно е да слушаш птичи песни,
сърцето ти препълва се с възторг.
Защо не съм от тези, малки
сладкопойни птички?
Бих чуруликала и аз,
окъпана от слънце и роса,
не бих познала ни тъга, ни самота.

Нежност...

Особена, трепетна нежност
обзема ме, малко мое,
целувам ушичките и вратлето,
ръчичките и телцето.
Вдъхвам аромата му детски
и ме обзема чувство чудесно.
Телцето смълчава се,
усеща и то нежността,
с готовност отвърща на ласката
и всичко е приказка, приказка...

Чанта

(на дъщеря ми)

Чанта купих днес на дъщеря си.
„Чанта“ – сякаш чудо е дошло.
Хубава е, мамо, и благодаря ти –
с нея аз ще ходя на четмо, писмо...

„Хубава е, мамо“, и ме дърпа
за ръкава мойта малка дъщеря.
И я гали, и на гръб я слага,
и подскача – сякаш чудо е дошло.

Попоглеждам я, разбирам я,
и прииска ми се да ѝ пожелаея нещо –
да е здрава, умна и добра,
Да... Да... Дано, дано!

Слънчево момиче

Волна птичко – слънчево момиче,
кой, кога и как успя – тебе –
буйна, лъчезарна – в мрежи тънки
и коварни да те оплете?
Още ли мечтаеш за небето –
синьото и нежното – или пък се примири?
Още ли си пееш скрито
с твоя непорочен, светъл нрав –
или пък се гушиш, птиче мило,
и се питаш – що за свят, що за свят?...

Тъга

Тъгата ми е верен спътник,
не ме оставя ни за ден,
а ми напомня,
„Идвам с теб!“
Измислени ли са терзанията мои –
Това не искам аз да зная,
щом минали са през сърцето
и оставили са рана.
Минава ден и идва вечер,
тъгата тъжно ме прегръща
да ми напомни, че е с мен.

Стремеж

Ах, как ми се иска да бъда навсякъде,
всичко да видя,
всичко да чуя,
с всяка моя фибра на тялото,
всичко да преоткрия!

Живот

Живот, живот...
ти що за птица си...?!
... тъй народът го е казал...

С какво ли бих могла да те сравня,
освен с' стотици изненади.
Живот, чудесен си със своя миг неповторим
и тъжно хубаво е и е адски тежко,
че си единствен и невъзвратим.

Романтика

Карам бричка стара,
стоя и размишлявам –
животът е чудесен
под купола небесен,
но влезте в бричка стара –
романтика да видите
и че от нищо нещо става.
Бричката е гробница направо,
но хвана ли волана – в миг това забравям,
бричката се друса, а аз карам ли, карам...

Танц

Ах, как ми се иска във буен танц да се завъртя
и всичката възможна топлина
да отдам и обратно да прибера.
Ще танцувам, ще лудея, додето успея
цялата да се раздам и само
с капчица сили останала
немощна, тръпнеща, чакаща,
да усетя топлината от този
танц изпепеляващ.

Препичане

Стопли ме слънце – толкова те чаках,
погали и моята глава и рамене,
не си отивай, слънце, остани във мен
и в мойте бъдни земни дни.

И както всичко земно стопляш,
стопли и мене – стръкчето трева
на таз земя – подай ми сила
да раста.

Бързаме

И аз, и ти, и всички ние бързаме,
търпение нямаме хубавото да видим,
а то оказва се, че е край нас,
но толкова дребно във дребни неща,
и само през очилата на живота
„загряваме“,
че голямото всъщност е „ТО“.
И прозрели го, чакаме, чакаме,
този ден възделен, да го видим
него, голямото, в мечтите ни
осъществено само.

Мечта несбъдната

Самотен ден,
поглед натъжен,
мечта несбъдната,
вяра изгубена,
сърце прокудено,
поглед блуждаещ, нехаещ,
но все пак чакаш,
но все пак очакваш.

ВАЛИДОЛ

ЗА

ДУШАТА

Валидол за душата

Слънце препича,
навън спокойно е,
но сърцето във нервни
конвулсии свива се.
Валидол днес си купих,
надежда си купих,
но защо ми е тази надежда,
щом за душата
валидола вносен е
и почти не се намира...
Очи учудени към себе си извърщам,
търся надеждата и сънувам, сънувам...

Когато взор протягам...

Когато взор протягам
слънцето да стигна –
разбирам, че отдавна било е в мене то.
Животът кръговрат е,
стремиш се към едно,
а минало е вече то.
Животът често прави ни фалшиви,
сложи си малко грим,
и ще си друг човек – далеч от този,
който дреме в тебе,
и може би така е по-добре...
В това е всъщност и акцента –
дълбоко своята душа прикрий,
та да не може никой
с палитра, четка и бои да я омърси
и обладай.

Въпроси

Казват, хубавите работи изстрадани са,
но защо? Нима залъка хляб
по-вкусен става,
когато си свеждал очи, обливал се в пот?
Казват, хубавите работи бавно стават –
Вярно е, но защо трябва
да падаш и ставаш,
за да останеш прав
като криво дърво?...

Мисли мои

Мисли мои – ручей потайни
мисли мои – знайни и незнайни,
породени от тревоги, от съмнения и обич.
Колко бяхте – много или малко?
Когато поискам да спя – не заспивам,
а мисля, премислям,
вървя по пътека отгъпкана уж,
а връщам се пак и пак,
и назад, и назад...
Пътувам, тревожа се, мисля, гадая...
така мислите ме преспиват накрая...

Ще мога ли?...

Защо съм на този свят родена – не зная,
не зная ще мога ли нещо да дам...

Дните изтичат – блестящи, забързани
като огрени от слънце капки вода
през металното сито – живот.

Искам, ако животът ми рекичка водна е
сред обезлюдено поле, да не пресъхне земята,
а да тече и тече...

Желания мои, мисли изтръгнати –
на кого да дам от тази жива вода –
и тогава готова съм сред тясна улица
нейде далече – сред къщи високи и стари
да изкреция: „Има ли хора
достойни от плът и от кръв,
готови да вземат с чисти ръце и сърца
от моята влага – живот?!“

Има ли хора, на които да дам
по частица със влагата и вярата,
че има живот, непресъхнал е,
но ако не дойдат и други рекички –
притоци – ще умре –

Искам, ако животът ми рекичка водна е...

Размисли

Попитай тигъра – ще изръмжи,
че от тъмни дебри в черна нощ
по-хубаво не знае.

Попитай сянката – ще ти разкаже,
че тайнствена магия я крепи.

От стареца незнаен ще узнаеш,
че няма да се върнат младини.

Птича песен ще те сгрее
и погледът по-ясен ще е от преди,
а слънчеви лъчи ще будят трепети...

Листата есенни за миг един
застиват преди земята да ги приюти.

Вода изтича и се влива,
а църквичка една е съхранила,
мечтите ни за бъдни дни.

Човекът

Човекът пее от радост,
пее от мъка,
човекът плаче от радост,
плаче от мъка...
Сълзи и песен –
две чудеса, сбрани в едно същество...
какво са, какво?...

Бездушие на овча суета

Бездушие на овча суета
кръжи около мен.
Събуждам се във стая,
в креват, на който съм сама.
Съзнанието ми бори се със спомена –
каква била съм вчера
и каква съм днес, сега...
И по-тягостно от всякога ми става,
разтворила очи във тъмнина,
че нещо се променя, не от днес и вчера,
а постепенно, бавно...
Прозирам, че горчилка
от живота е това, събрана с времето
и затова във този ранен час
съм толкова сама.

Самотният човек

Самотният човек е тъжен,
самотният човек е плах,
и всеки полъх на нощта,
е черен знак за самота.
И само погледът му мек е,
наметка – бродерия от есенни листа...
Познал живота и прозрял смъртта.

Късен час

Далечна ми е всяка земна суета,
погледна ли към „пълната“ луна.
Едно момиче там съзирам със пола,
преметнало кобилица
на тънката снага – ами, че да!
Едва сега разбрах защо нарича се Луна –
– това е „ТЯ“!
Виси в небето топка от сребро
със блясък нежен и печален.
Едно момиче гледа ме от там
и маха ми за сбогом.

Животът ми...

Дните ме изсмукват,
бавничко, по мъничко, незнайно как,
животът ми е ладийка пътуваща
от бряг към бряг.
Ще се намери ли –
незнайно как и откъде,
един добър моряк, за да ме поведе,
към пристана на някое море?!...

Понякога, но защо ли често е така?!...

Понякога не стигат думи да изкажеш,
натрупаното в теб.
Емоция като античен пентаграм оплита те,
не можеш да я спреш...
... Подвластни сме на времето,
ала безвременна е зрелостта...

Апокалипсис

Разкъсва ме ужасна болест,
ще кажеш – триста дяволи
вселили са се в мен.
Най-трудно е, когато сам се бориш,
за да не умреш... или умреш?!
Душата ми безпомощно се мята,
във вълчия капан попаднала незнайно как,
и вопли на страдание ужасно
изтръгва всеки впил се
във плътта ѝ негов зъб.
А тя – душата – мята се, не знае,
че мята ли се, повече боли, боли,
но болката пречиства я, нали?
В апокалипсиса на своята абсурдност,
капанът се превръща във мехлем,
а раната престава да кърви.

Спомен от съня

Събуждам се. Вървах по път без път
насреща ми градът.
Езерото е встрани от пътя
и скреж като снежец посипал е
релсите на моя коловоз.
Вървя по коловоза тоз, пред мен – града,
като картина някаква, която ме омайва
в своята студена пасторалност.
Градът не е далеч от мен,
и аз ще стигна в него в този зимен ден,
пленена от дете, което търси своя път,
за да расте.

Кажу, приятелю...

Вярваш ли приятелю, че нов живот,
изпълнен с радости ще дойде,
вярваш ли, защото вече не и аз.
Вярваш ли, че човека за човек
ще бъде брат – защото вече не и аз.
Вярваш ли, че може на земята
царството небесно в чудно
равновесие да отстои?
Вярваш ли – кажи –
не крий и не лъжи –
вярваш ли, защото вече не и аз...

Ода за леглото

Леглото – ех, леглото
желая го самото
и с почести за вечна слава
бих ставала и пак бих лягала.
Обичам да е по-широчко,
така, че дойдеш ли внезапно,
да те приема сладно, без стеснения,
че ще тясно.
Леглото е за мен манна небесна
и всичко земно, страшно, пошло
обримчва го с' съня,
изплита люлчица от злато,
люлее ме, за да заспя.

Началото на деня

Почакай, ден, не се изплъзвай
през клепките ми сънено притворени.
Почакай и не бързай, разбери ме –
не искам току тъй да си отидеш,
ще стана, обещавам, от постелята си аз
и ще направя туй, което ти би искал
да бъде, ако не молеха очите
да поспят поне за час.

Носталгично

Минути, часове и дни текат,
а аз съм все така самотна и една.
Дойдох уж за добро, но знаех си,
че ще ми е студено и кафяво неуютно.
Дом – голям и стаи много,
но стаите огромни не стоплят
сърцето ми бездомно.
По-друго бих искала да бъде, по-друго,
то се знай –
чудесно би било да има
и малко топлинка,
в желанието от много хора земен рай.

Конче мое

Чувствам се като впрегатен кон,
който като му свирнат – натам да върви,
Чувствам се като идиотка
неможеща като в обор дъсчен
да се обгради.
Чувствам се адски в тоз маратон –
на всекиго да си в полза и да угодиш,
и още чувствам, че ще бъде ужасно
да те захвърлят, когато си вече похабен,
и непотребен, нали?!

Недостатък или?!...

Глуха като застинала лава съм,
синкава и зигзаговидно застъпена,
глуха, като зейнала паст,
готова всичко да побере,
глуха като безкрайното синьо на въздуха,
глуха, глуха съм аз...

Искаме, искаме...

Тежко е, когато живееш сред глупаци,
глупаци ли са – глупак ще си и ти –
то е неизбежно, от тъжната история
доказано, уви...
Живот и съвършенство – измама и лъжа
нагаждаш се към „шпеца“
или ще си черната овца.
Живеем във време тревожно –
демократия искат всички, но каква?!
За едни ще бъде правдата, а за други...
Що ли питам аз, сега?...
Светла вяра в мене се прокрадва,
ще се промени света,
ала виждам в чуждите очи –
алчност, завист, всуе суета.

Ходът на времето

Когато си на тридесет и две,
светът все по-малък ти се струва
пространството около шията ти
сякаш се смалжава и искаш с поглед бърз
да го обходиш.
Сега се чудя може ли със нещо
пропуснатото време да възвърнеш
и можеш ли със нещо тежка жътва
от живота да пожънеш.
Когато си на тридесет и две и бързаш,
а хич не ти се бърза, да смогнеш,
годините да изпревариш, да ги спреш
и само Господ знае как се молиш да не сгафиш
и бързането свое да забравиш.

Свобода

Обичам свободата,
опияняващата, лека свобода,
с наситен аромат на свежест, лекота,
със полъха на тихия ветрец
и тишина, една спокойна, синя тишина.
И музика, музика отвсякъде струи,
излива се, затихва и се моли
да бъде чута и разбрана –
музика и тишина –
чудно съвършенство на душата.

Съдържание

С ТЕБ – САМА 3

<i>С теб – сама</i>	4
<i>Обичам те</i>	5
<i>Много ли искам</i>	6
<i>Искам</i>	7
<i>Чудеса</i>	8
<i>Наранена птица</i>	9
<i>Повярвай ми</i>	10
<i>Забравих ли?.. Или?..</i>	11
<i>Копнеж</i>	12
<i>Любовта не умира</i>	13
<i>Тъгата на любовта</i>	14
<i>Нямам мераци</i>	15
<i>Среднощ</i>	16
<i>Потропам ли</i>	17
<i>Самотно е</i>	18

КЛОНЧЕ ОТ ВЪРБА 19

<i>Клонче от върба</i>	20
<i>Кестенов лист</i>	21
<i>Пролет</i>	22
<i>Лято е</i>	23
<i>Люляк</i>	24
<i>Птичи живот</i>	25
<i>Нежност</i>	26

<i>Чанта</i>	27
<i>Слънчево момиче</i>	28
<i>Тъга</i>	29
<i>Стремеж</i>	30
<i>Живот</i>	31
<i>Романтика</i>	32
<i>Танц</i>	33
<i>Преписване</i>	34
<i>Бързаме</i>	35
<i>Мечта несбъдната</i>	36

ВАЛИДОЛ ЗА ДУШАТА 37

<i>Валидол за душата</i>	38
<i>Когато взор протягам...</i>	39
<i>Въпроси</i>	40
<i>Мисли мои</i>	41
<i>Ще мога ли?...</i>	42
<i>Размисли</i>	43
<i>Човекът</i>	44
<i>Бездушие на овча суета</i>	45
<i>Самотният човек</i>	46
<i>Късен час</i>	47
<i>Животът ми...</i>	48
<i>Понякога, но защо ли често е така?!...</i>	49
<i>Апокалипсис</i>	50
<i>Спомен от съня</i>	51
<i>Кажки, приятелю...</i>	52
<i>Ода за леглото</i>	53
<i>Началото на деня</i>	54

<i>Носталгично</i>	55
<i>Конче мое</i>	56
<i>Недостатък или?!...</i>	57
<i>Искаме, искаме...</i>	58
<i>Ходът на времето</i>	59
<i>Свобода</i>	60

Галина Дончева
ГОРЕСТ ОТ ЛЮБОВ
стихове

—
Българска, първо издание

—
Редактор: Катя Бакърджиева

Графично оформление и
предпечатна подготовка: Йорданка Богдева

Издава: ОМЕТЕО, Варна, 2007
ISBN: 978-954-92020-3-8

—
Печатница КРИСТАЛ ПРИНТ, Варна